

SENTÈNCIA 2000-44 DE 18 D'OCTUBRE DE 2000

ESTRANGERS. AUTORITZACIÓ DE RESIDÈNCIA I TREBALL.

La renovació es troba condicionada al manteniment de les condicions que van motivar el seu atorgament. Manca de residència efectiva a Andorra. Valoració de les proves.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència de data 23 de desembre de 1999 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada pel Sr. M.S.V. contra el M.I. Govern, en que sol·licitava l'anul·lació de les resolucions administratives de 25 de maig i 26 d'agost de 1998, que van denegar la renovació de l'autorització de residència i treball privilegiada de l'agent, en considerar que no residia de manera efectiva al Principat.

2.- Disconforme l'interessat amb aquesta resolució, va interposar recurs d'apel·lació el 7 de febrer de 2000, el qual fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 10 de març següent. Es fonamenta el recurs en la incorrecta apreciació de les proves que han estat practicades, ja que l'agent considera que ha quedat degudament acreditada la seva residència permanent i efectiva a Andorra des dels 14 anys, on viuen els seus tres fills, tots ells de nacionalitat andorrana.

3.- La representació del M.I. Govern s'ha oposat al recurs mitjançant escrit presentat el 23 de març de 2000, en que sol·licita que es desestimïn les pretensions de l'agent, ja que considera que la sentència recorreguda ha realitzat una adequada valoració de les proves practicades en la instància i una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com ja ha declarat aquesta Sala, entre d'altres, en les sentències números 96-42, d'11 d'octubre de 1996, 98-50, de 20 d'octubre de 1998, i 00-29, de 20 de juny de 2000, les autoritzacions privilegiades de residència i treball, segons l'article 8 del Decret dels Veguers de 3 de juliol de 1980, s'atorguen als estrangers que resideixen al Principat sigui per exercir-hi una professió o treball, o bé sense dedicar-se a cap tasca professional o laboral, per la qual cosa, el que condiciona les autoritzacions d'aquesta classe és no solament la residència efectiva en el territori nacional sinó, en aquest cas, també el fet de tenir un treball estable, que constitueixen els pressupòsits de fet sobre els quals es va lliurar l'autorització.

L'exigència de que els titulars d'una autorització d'aquesta classe resideixin de forma efectiva a Andorra resulta també de l'article 3 e) del Decret regulador del Servei d'Immigració, de 15 de febrer de 1996, el qual atribueix al Servei de Policia la competència de "control de l'efectivitat i permanència de la residència al Principat d'Andorra dels estrangers titulars d'un document expedit pel Servei d'Immigració que els autoritzi a sojornar o a residir al país".

En conseqüència, cal concloure que la vigència d'aquest tipus d'autoritzacions, si bé són evidentment actes declaratius de dret, es troba subjecta al manteniment de les condicions que van motivar el seu atorgament.

Tercer.- En el cas que ara s'examina, el debat entre les parts consisteix essencialment en una qüestió de fet, com és la de determinar si l'interessat resideix al Principat de manera permanent i efectiva, tal com exigeixen les normes abans esmentades per tal de procedir a la renovació de l'autorització privilegiada de residència i treball de que disposava. La qüestió litigiosa ha de ser, doncs, resolta a la vista de les diferents proves que consten a l'expedient administratiu i les actuacions judicials, les quals han de ser valorades de forma conjunta a fi de que el Tribunal pugui formar-se una convicció sobre l'objecte del debat mitjançant la ponderació dels diferents elements de judici que les parts han sotmès a la seva consideració.

D'una banda, resulten especialment rellevants les diferents enquestes dutes a terme pel Servei de Policia, ja que ofereixen el resultat de les investigacions realitzades sobre el terreny per funcionaris públics en l'exercici dels seus càrrecs, que han permès recollir diverses apreciacions personals i manifestacions de tercers sobre l'objecte de l'expedient. En aquest cas, s'han realitzat no menys de tres enquestes (folis 106, 109 i 110 de les actuacions de primera instància), en totes les quals s'arriba a la conclusió de que l'interessat només resideix temporalment a Andorra, tal com va manifestar de forma explícita als agents de policia un dels fills de l'agent, segons el qual el seu pare ve al Principat el dijous o divendres i roman fins el cap de setmana, mentre que la resta del temps el passa a Barcelona. En aquesta ciutat és soci d'una immobiliària que porta el seu nom ("Finques S."), radicada al seu domicili barceloní, com declara el propi interessat (foli 107 de les actuacions).

En sentit contrari, l'agent manifesta que sempre ha treballat a Andorra, on disposa d'autorització per a l'exercici de les professions d'arquitecte i d'enginyer tècnic topògraf, encara que ha desenvolupat esporàdicament alguns treballs a Barcelona. L'examen dels documents aportats per justificar aquestes al·legacions només permet

apreciar, però, que els treballs realitzats a Andorra no són nombrosos ni continuats, de manera que aquesta dada no és significativa per acreditar la residència efectiva al Principat, la qual queda desvirtuada pels resultats que ofereixen les enquestes del Servei de Policia.

En conseqüència, una valoració conjunta de les proves practicades permet afirmar que les conclusions a que ha arribat el Tribunal *a quo* són encertades, ja que no es troben al Principat ni el domicili habitual ni el centre d'interessos de l'agent, de manera que no es pot parlar d'una residència efectiva, tal i com van recollir les resolucions administratives impugnades.

Per tot això, resulta procedent desestimar el recurs d'apel·lació que formula la part agent i, en conseqüència, confirmar en els seus propis termes la sentència de 23 de desembre de 1999 objecte de present recurs.

DECI SIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

-Desestimar el recurs d'apel·lació que formula el Sr. M.S.V. contra la sentència de 23 de desembre de 1999 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.